

Amts 5te Valgkreds (B. Holm). De yttrede nemlig, at det forekom dem, jeg havde stillet mig forunderlig til denne Sag, idet jeg havde begyndt med at udtale mig med Belvillie derom, men varendt med at udtale mig imod Lovforslaget. Dette er ganske rigtigt; men der forekommer mig ikke at være noget Forunderligt dert. Det forekommer mig, at man meget godt kan have den Tro, at Forslaget er udgaaet af en oprigtig Stræben efter at finde, hvad der er det Rette, at man kan anerkende Nødvigheden af, en Del af de Betragtninger, som have ført de ærede Forslagsstillere til at fremkomme med Forslaget, at man kan erkende, at der er noget Forfærd i det Bestaaende, som trænger til at forandres, og at man derfor kan forstaa det Onske, som paa mange Steder er tilfæde om at faae en Forandring i saa Henseende tilveiebragt, men at man dog kan komme til det Resultat, at man ikke drifter sig til at gaa med til Gjennemførelsen af det Forslag, som her foreligger. Der har ikke i mine Udtalelser liget noget Andet end nepot det, som det ærede Medlem for Svendborg Amts 6te Valgkreds ønskede, der maatte være tilfæde hos dem, som stillede sig i Opposition til Lovforslaget, nemlig en Anerkjendelse af, at de, der se Sagen fra et andet Synspunkt end det, hvorfra Ministeren ser det, ikke ere ganske blottede for Grunde, og en Erkendelse af, at det er forklarligt og naturligt, at Sagen kan ses fra forskjellige Synspunkter. Det var en Anerkjendelse heraf overfor dem, som se Sagen paa en anden Maade end jeg, hvormed jeg igaar tillod mig at begynde mine Udtalelser; men det forhindrede som sagt ikke, at man til Slutning kan komme til det Resultat, at man ikke drifter sig til at tilraade en saadan Ordning af Sagen som den, der foreligger i Forslaget. Det ærede Medlem for Svendborg Amts 6te Valgkreds yttrede frendedes, at jeg skulde have gjort gjældende som et særligt og meget betydende Moment i Sagen, at der — det var i alt Fald Meningen — skulde være en Barmhertighedsfølelse tilfæde overfor Dsfræne for den nu bestaaende Kvassalverlov, men det er en Misforstaaelse. Jeg har ikke paabe-raabt mig, eller taget min Tilflugt til at anraabe Barmhertighedsfølelsen, men jeg har gjort opmærksom paa, at naar Stemningen er saa almindelig — som jeg erkjender, den er — for Nødvigheden af, at der sker en Forandring i Kvassalverlovgivningen, er dette vistnok for den allervæsentligste Del, ikke saa meget begrundet paa en abstrakt Frihedsbetragtning som paa, hvad der under Sagens Behandling i forrige Samling blev gjort gjældende af den ærede Ordfører for Forslagsstillerne, nemlig paa den Omstændighed, at Mange tro i deres private Kredts at have gjort Erfaring om, at Mennesker ere bleve hjulpe af de saakaldte Kvassalvere, hvorefter det da synes at stride imod den naturlige Retsfølelse og Retsbevidsthed, som den ærede Ordfører for et Dieblif-

siden udtalte sig, at en flog Mand eller en flog Kone skal straffes fordi de havde ydet deres lidende Medmennesker Hjælp og Bistand. Det er forekommet mig, at man i disse formentlige Er-faringer naturligen maa søge en Forklaring af, at der paa saa mange Steder, i saa mange Kredse og i saa mange Klasser af Samfundet næres den Formening, at den nu bestaaende Kvassalverlovgivning trænger til at forandres, og næres et Onske om, at den maa blive forandret. Idet jeg ikke misfæder disse Betragtninger, har jeg allerede igaar udtalt — og skal gjentage det her — at hvis man kan paavise en Veie, ad hvilken det bliver muligt at fælle imellem de bedrageriske og egennyttige Kvassalvere og de Kvassalvere, der virkelig ere i Besiddelse af Indsigt og Dygtighed, hvormed de kunne komme deres Medmennesker til Gode, og som kun benytte denne deres Indsigt til at hjælpe, vil jeg være overmaade villig til at gaa ind paa at gjøre en saadan Afskillelse. Jeg er overmaade villig til at gaa ind paa, at de, der kunne henregnes til den sidste Klasse, ikke bør undergives nogen Straf, og jeg udtaler derfor, at jeg meget vel vil kunne slutte mig til en Forandring i Kvassalverlovgivningen, som gaar ud paa, at Ingen skal straffes, naar han yder Bistand eller Hjælp uden at gjøre dette til et Levedrød for sig, eller naar det med andre Ord maa antages, at en saadan Hjælp ydes uden nogen egenlyttig Bevæggrund, ja, jeg kan gaa endnu videre. Naar det er blevet fremhævet fra flere Sider, at man har Exempler paa, at baade Børne og Børn ere bleve helbrede af de saakaldte Kvassalvere, efterat man forsiges har henvendt sig til Læger, og naar det ærede Medlem for Svendborg Amts 6te Valgkreds fremhævede et Exempel paa, at et Barn var blevet overgivet til Kir og Pleie hos en flog Kone her i Staden efter Tilskyndelse fra vedkommende Professorer, samt var blevet behandlet af denne Kone under Professorernes Tilsyn, saa siger jeg, at jeg ogsaa kan finde det forvarligt, at der sker den Forandring i Lovens Bestemmelser, at der ikke bør anvendes Straf i et saadant Tilfælde; men jeg har tillige igaar tilladt mig at gjøre opmærksom paa, at det forekom mig, at en saadan Forandring af den nu bestaaende Tingenes Tilstand — hvormod jeg, som sagt, ikke for mit Vedkommende skulde gjøre nogen bestemt Indsigelse — neppe vilde kunne fyldestgjøre den Betragtning, som der forekommer mig maa siges at ligge til Grund for de ærede Forslagsstilleres Forslag. Derfor gjorde jeg allerede igaar opmærksom paa, at man, naar man fra forskjellige Sider i denne Sal, saavel i Mar som i forrige Samling, tager Ordet for dette Forslag, i Virkeligheden udtaler sig fra et forskjelligt Standpunkt angaaende en Forandring i Kvassalverlovgivningen. Jeg kunde tænke mig, at de ærede Medlemmer, som have henvist til de af mig omtalte Erfaringer, muligens vilde kunne finde sig, om ikke fyldestgjorte,